

Udenrigsministeriet paa Sinde at bringe os saa meget som muligt i Niveau med, stille os under samme Vilkaar som vore Naboer, Sverig og Norge. Jeg tror, at det er lykkedes, og jeg tør sige, at Vilkaarene her snarere ere bedre, gunstigere for Handelsstanden, for Aheberne, end de svenske og norske Bestemmelser. Jeg vil ikke drage i Tvivl, at da det har vist sig, at i Sverig og Norge har Stibsarten udviklet sig til en betydelig Størrelse, langt større end vor, og at den har gennemgaaet de senere Aars Krise bedre end vi, uden at man derfra har hørt Klager over, at Gebhyrene have været for høie, vil man ogsaa anse de Bestemmelser, dette Lovforslag indeholder, for at være tilfredsstillende. Med disse saa Ord skal jeg anbefale dette Lovforslag til det ærede Things Belvilie.

Formanden: Exemplarer af det saaledes fremsatte Lovforslag ville nu blive omdelte.

Man gif derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Statsrevisorernes Betænkning over Statsregnskabet for Finantsaaret 1885—86.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Spalte 23 ff.).

Formanden: Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Naar vi komme til Afstemning, vil der først blive affømt over Mindretallets Forslag.

Ordføreren (Rump): Ligesom de to Statsrevisorer, Dinesen og Drefing, have indstillet, at Rigsdagen godkjender det foreliggende Statsregnskab uden noget dertil knyttet Forbehold eller særlig Udtalelse, medens de to andre Statsrevisorer indstille, at Rigsdagen beslutter, at hele Statsregnskabet ikke kan passere, saaledes har Udvalget delt sig i et Flertal, der slutter sig til Statsrevisorerne Dinesen og Drefings Indstilling, og et Mindretal, som slutter sig til Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup. Spørgsmaalet, om den ene eller den anden Indstilling bør følges, beror paa, om hele det Grundlag, hvorpaa Statsregnskabet er opgjort, nemlig de foreløbige Finantslove af 1ste April 1885 og af 10de Februar 1886, kunne siges at være stridende imod

Grundloven eller ikke. Jeg tror ikke, der om dette Spørgsmaal kan ansøres noget Nyt; i hvert Fald hører dets endelige Afgjørelse ikke hjemme her, og jeg skal derfor ikke komme ind paa det. Det ærede Mindretal har anført et Par Betragtninger udenfor det nævnte Spørgsmaal. Flertallet har imidlertid ikke kunnet se, saaledes som Indstillingspunkterne foreligge, at disse Betragtninger kunne have nogen Betydning med Hensyn til det Resultat, man bør komme til; og jeg skal derfor heller ikke i Dieblisset komme ind paa dem, idet jeg forøvrigt maa forbeholde mig, hvis det ærede Mindretal eller Andre nærmere skulle udvikle, hvad der i saa Henseende er anført, at gjøre mine Bemærkninger. Jeg skal i Henhold til hvad jeg nu har udtalt, tillade mig paa Udvalgets Flertals Vegne at opfordre det høie Thing til at følge Flertallet i dets Indstilling. — Ligesom de andre Aar har Udvalget ogsaa i Aar ikke nøiedes med at behandle de Dele af Statsrevisorernes Betænkning, paa hvilke der er bygget Indstillinger, men forment at burde gennemgaa hele Betænkningen og deraf fremdrage enkelte Punkter, som, skjøndt de ikke have givet Anledning til nogen Indstilling, dog kunne egne sig til at gjøres til Gjenstand for Behandling i Thinget. De Punkter, som saaledes ere fremdragne, ere 4, dog at hele Udvalget kun har bestjæftiget sig med de to. Det ene af disse to Punkter angaar Spørgsmaalet, vedrørende en Forpagtningsskontrakt om en til Sorø Akademi hørende Eiendom. Det vil ses, at hele Udvalget af de i Udvalgets Betænkning anførte Grunde er kommet til det samme Resultat, nemlig at der ikke har været tilstrækkelig Grund fra Statsrevisionsens Side til at gjøre nogen Bemærkning. Det andet Punkt, med hvilket hele Udvalget har syset, angaar ogsaa et Spørgsmaal om en Forpagtningsskontrakt, nemlig Kontrakten angaaende Bortforpagtningen af Vinsjordskifferiet. Statsrevisionen har ment, at Finantsministeren har manglet den fornødne Kompetence til at frasælge en Del af Forpagtningssafgiften for Finantsaaret 1885—86, mod at Forpagterne fikke mindre i dette Aar — en Opfattelse, hvortil Udvalgets Mindretal har sluttet sig. Udvalgets Flertal kan imidlertid ikke skjønne Andet, end at Ministeren baade har været berettiget til at handle, som han har gjort, og tillige derved har varetaget Statskassens Tav. Naar det nemlig først staar fast — hvad det vel gjør — at det overhovedet beror paa Administrationen, om Østerskifferiet skal bortforpagtes, saa at den af Hensyn til dette Regales Betydning kan